

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVI., číslo 11.

Listopad 2020

Obsah: , Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely

BUJARÁ CHUDOBA

ZAS, PODZIME, V TVÝCH DLOUHÝCH DEŠTÍCH MOKNEM,
VE ČTVRTI CHUDÝCH ROZBIL JSEM SVŮJ STAN,
ČAS NEČEKÁ, ČAS VANE KAŽDÝM OKNEM,
PRCHAJÍ DNOVÉ, HROB JE DOKOŘÁN.
BUJARÁ CHUDOBO, JÁ S TEBOU ŽENAT,
UŽ KOSTI SVĚTA SLYŠÍM STÉNAT.

POSLEDNÍ VEČER V POMPEJÍCH, POSLEDNÍ V BABYLÓNĚ,
ČAS NEČEKÁ, ČAS DÁLE KRÁČÍ A S NÍM SMRT,
ČAS LETÍ V OBLACÍCH, ČAS ZAPŘAHÁ SI KONĚ,
ČAS PŘES KRÁLOVSTVÍ DĚLÁ ŠKRT.
BUJARÁ CHUDOBO, JÁ S TEBOU ŽENAT,
UŽ KOSTI SVĚTA SLYŠÍM STÉNAT.

MINULO NINIVE A MINOU KALIFÁTY,
JERICHA HRADBY ZBOŘIL POLNIC DECH,
POMINEŠ, BOHATSTVÍ, A ROZPADNOU SE STÁTY,
DOMŮM HLAD DĚTÍ HLODÁ V ZÁKLADECH.
BUJARÁ CHUDOBO, JÁ S TEBOU ŽENAT,
UŽ KOSTI SVĚTA SLYŠÍM STÉNAT.

ALE JÁ DÍM, JEN CHUDÍ ZBUDOU TADY,
AŽ NA MĚSTA SE SNESE SETBA FOSFORU,
JIM POKYNOU V DEN JEJICH VĚČNĚ MLADÝ
BOCHÁNKY KOPCŮ V MÍSÁCH OBZORŮ.
BUJARÁ CHUDOBO, JÁ S TEBOU ŽENAT,
UŽ KOSTI SVĚTA SLYŠÍM STÉNAT.

Jan Zahradníček

+++

PROFILY SVATÝCH (RM 2020)

V listopadovém čísle časopisu *Art antique* roku 2007 se objevuje stručná, ale otřesná zpráva „Mikulčice po požáru“: Na velkomoravském hradišti v Mikulčicích-Valech shořela dne 25. září 2007 archeologická základna s nálezy a archivní dokumentací šedesáti let vědecké práce. Z prvních zpráv se zdálo, že výzkum v Mikulčicích končí.

Přední komunistický archeolog akademik Josef Poulík, DrSc. se však nad tím netrápí, protože už dávno není mezi živými. Josef Poulík, DrSc. (6. srpna 1910 Jiříkovice – 28. února 1998 Brno) je význačný český archeolog, odborník na tzv. střední dobu hradištní. Hlavní velkomoravskou lokalitu, jejíž průzkum komunisté povolují a upřednostňují jsou právě Valy-Mikulčic. Je to někdejší sídlo knížete Svatopluka, tedy lokalita světská.

Naopak lokality, představující původní místa duchovní kultury, jako je Hora svatého Klimenta, kde svatý Metoděj dokončuje *Zákon sudnyj ludu* a pak i jeho nástupce biskup Gorazd, a kde je první univerzita v Evropě, a dále i místa chrámů, jsou zakázána. Tahle tabuizovaná naleziště jsou na příkaz ÚV KSČ dokonce ničena, a pro zamezení budoucích archeologických výzkumů plánovitě osazována stromy, které mají svými kořeny roztrhat případné základy.

Jiří Kosík uvádí v Deník, že hned po požáru následuje ochlazování trosek, které zbývají po spálení budově archeologického výzkumu na Valech u Mikulčic. Na jejich místo nastoupují archeologové, kteří zahajují záchranné práce. Na pomoc svým kolegům přijíždějí i odborníci z Prahy a Brna.

„Ode dneška jsme mohli vstoupit do zbytků budovy. Po odstranění těžkých železných součástí začínáme se záchranou pozůstatků archeologických nálezů a dokumentace,“ uvedl ve čtvrtek vedoucí archeologického naleziště v Mikulčicích Lumír Poláček. Ve spáleníšti zatím našli několik slovanských mečů,

úlomky keramiky a kostí. Zbytky papírové dokumentace jsou podle Poláčka ve velmi špatném stavu.

„Naštěstí máme větší část dokumentace v kopiích uložené částečně v Mikulčicích a částečně v Brně,“ doplňuje Poláček.

Jak zakonzervovat zachráněné artefakty budou řešit mikulčičtí archeologové spolu s experty z brněnského technického muzea a z pražského archeologického ústavu. „Je těžké odhadnout, jak budou vypadat třeba stříbrné náušnice po požáru. Nevíme, jaká tu byla teplota. Šperky mohou být roztavené nebo slité,“ říká Alena Šilhová z pražského ústavu.

Po požáru začínají archeologové hledat ve spáleništi zbytky artefaktů.

Šperky jsou pohřbené pod hromadou sutí. Archeologové budou pracovat i přes víkend, aby zabránili dalšímu poškození nálezů. Do záchranných prací se zapojí i dobrovolníci. Pomoc nabídli lidé z oboru i mimo něj. Starosta Mikulčic Josef Helešic je připravený poskytnout na požádání těžkou techniku. Příčinu požáru šetří hasiči a policie, která na spáleniště přivolala i experty z Brna.

Podle vyšetřovatele hasičů Stanislava Kláska existují dvě verze, jak mohlo k požáru dojít. Příčinu požáru odhalí expertíza *„Mohlo jít i o kouření, ale ohnisko požáru, které vzniklo v právě opravovaném sociálním zařízení, kam nikdo moc nechodil, tomu neodpovídá. Nejpravděpodobněji tedy šlo o technickou závadu na elektroinstalaci,“* uvádí ve čtvrtek Klásek. Ke stejné verzi se zatím kloní i policie. Provéřit však ale musí, jestli někdo objekt úmyslně či z nedbalosti nezapálil.

„Protože žádný přímý svědek neexistuje, nemůžeme ani tuto variantu vyloučit,“ říká policejní vyšetřovatel Tomáš Bárta. Jediný, kdo se osudnou noc v místě pohyboval, byl vrátný, jenž přivolal hasiče a pak už nestihl před ohněm uniknout. Tomu, že by objekt zapálil při kouření sám hlídač, však podle Bárty žádné skutečnosti nenasvědčují.

„Byl sice kuřák, ale v celé budově platil přísný zákaz kouření a podle zaměstnanců šlo o velmi zodpovědného člověka,“ uvádí Bárta. Kdy budou výsledky policejních expertíz se zatím neví. *„Ty první bychom mohli mít tak do měsíce,“* předpokládá Bárta. (Pokr.)

PROČ NEVĚŘÍŠ, TOMÁŠI ? CO SI POČNEŠ S ODCIZENÍM ?

Milý příteli!

Jak se zbavíš toho neklidu, který Tě žene z místa na místo jako

bezdomovce? Možná, že už nic od života neočekáváš. To bych Ti mohl doporučit už jenom návštěvu hřbitova, abys věděl, do čeho jdeš.

Vnitřní neklid, propukající v dospívání, se především vyrovnává s největší, ale neviditelnou autoritou, a ohrožuje Tě náboženským odcizením. Pak jsi ohrožen falešným zdůvodňováním svého neutěšeného stavu v sobě pomocí filozofie, až posléze na tebe doléhá pokušení zdůvodňovat svůj stav hrozným okolím a nějak to okolí měnit. Jako u Marxe, tak u Masaryka propuká odcizení nejprve jako náboženské, pak jako filozofické, a nakonec jako politické.

Co pro křesťana, ať už protestanta jako byl Karel Marx, nebo pro katolíka, jako byl Tomáš G.Masaryk, znamená hřích, totiž ohrožení nebo zrušení vztahu „já“ a Bůh, tedy náboženské odcizení se Bohu, to pro toho, kdo neuznává jediného osobního Boha, stejně jako pro Izraelitu, Abraháмова potomka duší i tělem, který nepřijímá Krista, znamená spor „já“ a otec.

V jádru výchozího odcizení obou, křesťana, pohana či Izraelitu je neuznaná, skrytá pýcha, vzpoura proti autoritě. Od tohoto výchozího odcizení se u všech vyvíjí odcizení lidské, filozofické, politické, hospodářské a vůbec společenské.

Erich Fromm, přiznává svůj výchozí spor se starším pokolením - s otcem. (R.Funk, Erich Fromm, Praha 1994 Lid.noviny, str.18) V mládí byl horlivý sionistický nacionalista, ale poznání násilné výbojnosti sionismu ho odradilo (Funk, 25,39). Začal hledat vzor lidskosti jedině u proroků jako lidí. Příčinu všech potíží své víry hledá ve ztrátě ráje, ale bez uznání vlastního hříchu jako příčiny úpadku, takže to chápe jen jako uplynulé mládí. Naopak hřích pralidí bere jako cestu k osamostatnění člověka. (E.Fromm, Budete jako bohové, Praha 1994 Lidové noviny)

Dnešní lidstvo, vykoupené Kristem, neboli obecná Církev, chválí ve velikonočním chvalozpěvu Adama a jeho hřích, ale ne pro něj samotný, nýbrž proto, že kvůli němu a jeho zahlazení přišel na svět Boží Syn, aby hřích překonal a obdaroval člověka víc než Adama, totiž životem milosti, životem nadpřirozeným.

„vpravdě nezbytný byl hřích Adamův“,
ale pokračuje slovy, která to odůvodňují:

„který Kristus zahladil svou krví.

Ó, šťastná vina,

pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!“

Takové ospravedlnění Fromm odmítá. Jeho teoretické odcizení pokračuje od psychoanalýzy jedince k výkladu hrozných společenských jevů jako je válka, nacismus, fašismus a komunismus

pomocí „lidského srdce“, ozdobeného biblickými citáty. To je ovšem tautologie. Příčinou hrozných společenských důsledků lidské zloby, ničivosti a výbojnosti je podle Fromma to, že lidé nejsou hodní.

Zveřejněním knihy „Zdravá společnost“ se dostal do blízkosti socialismu. Tak pokračoval v úpadku do politického odcizení, ale jako socialista neměl v USA žádný úspěch. (Funk, str.107)

Zbývalo mu jen tápavé hledání ospravedlnění člověka. Na rozdíl od Franze Kafky, který našel spásu uznáním a přijetím Krista, a na rozdíl od Marxe, který se otrávil nikotinem a alkoholem, Erich Fromm, zklamaný lidmi i světem, upadl do buddhistické nirvány. Své vychladnutí, vyvanutí a zapomenutí pak prý „pocítil něco jako osvětlení“. (Funk, str.39)

Jestli si ale zachováš ducha dětství, tak pořád na něco čekáš. Jsi pln očekávání. Co asi přijde dál? Co Tě potká v příštím okamžiku? S kým se setkáš? Kdo Tě opustí. Připrav se na vstup do dalšího období nejen trpným čekáním, ale duchovním růstem! Neztrať spojení s minulostí, s otcem, abys vůbec věděl a zakoušel, či vlastně jsi! Vrať se ke kořenům!

Proč dnes tak často prožíváš smutek, sklíčenost, nenaplněnost, pocit cizoty? Jako by se Ti to, po čem toužíš nepřibližovalo, ale naopak vzdalovalo. To všechno kvůli ztrátě otcovské návaznosti, ztrátě srdečného vztahu k našemu věčnému Otci, k vlastnímu otci duchovnímu, otci rodiny duchovní i manželské. A nečekáš od našeho Otce i ode mne, Tvého Bratra a Spasitele, ale i od Církve a od rodiny, od celého okolí jen pozemské věci? Jako Tvůj Bratr a Spasitel sleduji ve své Církvi hlavně spásu Tvé duše.

Uprostřed světa se Ti vtírají pochybnosti o přítomnosti milujícího Otce, Bratra a Spasitele a o jeho Církvi. Jenže ke komu půjdeš? Komu se otevřeš? Nějakým neznámým silám v okolí, ve společnosti, ve světě? A najednou vidíš, že nemáš zdaleka vyhráno, třebaže věříš. Tvoje osobní zkušenost s tím, komu věříš, pokulhává a vážne v Tvých každodenních starostech. Jak Ti pomáhá ten, komu věříš? Bereš našeho Otce buď lhostejně jako inženýra v důchodě, který je zodpovědný za Tvé stvoření, ale pak Tě odkládá jako nemanželské dítě? Nebo ho bereš jako strašného soudce a krutého tyrana? Výsledkem je, že se jen tetelíš strachem a úzkostí a postrádáš své původní dětské nadšení. Připrav se na budoucnost přípravou ke startu do lepší a šťastné budoucnosti! Jinak se neodlepíš od země a uvážeš ve svých přízemních starostech. Pros o víc lásky, aby sis zamiloval našeho milujícího Otce nebeského, který Ti přeje všechno nejlepší, dokonce Ti dopřává i mne, jeho Syna

a Tvého Bratra! Jinak Tvá další cesta životem zůstane nechutným pobytem v své láhvi od octa. Ani Tvé úzkostlivě protažené tváře a citronově kyselé úsměvy, ani Tvé choroby a nemoci nikoho neosloví a nestrhnou k následování. Půjdeš dál buď tak, že poletíš na křídlech vyšší lásky spolu s ostatním lidstvem uchváceným našim Otcem, anebo vyschneš ve své ulitě.

Vykroč na cestu od dětství, nezaslouženého a zdarma přijatého k radostné dospělosti! Jak? Pěstuj zvláštní pohotovosti k naplnění toho, co je do Tvé přirozenosti vloženo jako semeno a hřívna! Vyprošuj si k tomu vyšší dary! A když ti přijdou, prožij je jako blahoslavenství, snes je! Pak zakusíš ovoce působení vyššího nadání v Tobě!

Nabídní ruku ke smíření a udělej něco přesvědčivého, aby ten, s kým se usmiřuješ, mohl poznat, že to myslíš doopravdy! Sleduj podobenství o marnotratném synovi (Lk 15, 11-32) ! To jsi přece Ty! Nepodléháš snad pokušení opustit rodný dům kvůli nezávislému uplatnění? Nejsi zklamán malichernostmi svého okolí, když si chceš zařídit svůj vlastní soukromý život? A přesto - netrápí Tě touha návratu domů? Náš věčný Otec, jako otec v podobenství, vyhlíží Tvůj návrat. Vybíhá Ti z otcovského domu naproti. Objímá Tě. Chystá slavnou hostinu lásky k oslavě Tvého návratu do otcovské náruče a smíření.

V podobenství sleduj hlavně slavnostní způsob plný lásky, jakým otec přijímá navracející se dítě! Uvidíš znamení milosrdenství Otce, vždy otevřeného k odpuštění. Nečekej vnitřní pokoj ani od sebe, ani od jiných lidí! Budeš příjemně překvapen! Přejde Ti jako dar našeho věčného Otce.

Sleduj také druhé dítě v podobenství! Starší dítě pohrdá svým místem na hostině. Vytýká mladšímu bratrovi jeho zlé skutky a otci, že ho tak přijímá, ačkoli jemu - pracovitému, usazenému, mírnému - nikdy nedopřává uspořádat takovou slavnost. Nechápe otcovu dobrotu. Dokud se toto „domněle“ hodné dítě, spoléhající na sebe a své zásluhy, sebevědomé až k samolibosti, nepřejícní vůči ostatním, plné hořkosti a hněvu, neobrátí a nesmíří s otcem a bratrem, není ještě hostina po všech stránkách slavností konanou kvůli příchodu ztracence.

Máš v sobě i kus toho zdánlivě hodného a přezbožného, ale ve skutečnosti pyšného a závistivého dítěte. Zpozdlá láska k sobě samému Tě činí závistivým, zatvrzuje Tvé srdce, zaslepuje Tě. Tím si zatarasuješ cestu k druhým a k Bohu. Bůh nemůže ani tobě dát do Tvého zavřeného srdce žádný dar. Zastav se a podej ruku ke smíru! Udělej vstřícný krok!

To podobenství je především úchvatný příběh o nesmírné lásce Otce, který Ti dává, když se vracíš do otcovského domu k slavné hostině lásky, dar úplného smíření. Tím, že v podobě hodného dítěte připomíná toto milosrdenství Tvou zaslepenou sebelásku, která rozděluje děti, stává se také příběhem Tvé rodiny. Vystihuje poměry, v jakých žiješ, ale ukazuje Ti cestu dál.

Jako marnotratné dítě toužíš po návratu, po opětovném spočinutí v otcovském náručí a po odpuštění. Hluboko ve svědomí zakoušíš silnou touhu po bezpodmínečném smíření. Prožíváš skutečnost, že každé Tvé smíření s lidmi pochází z tohoto jediného Tvého usmíření s Otcem. Sl

eduješ podobenství s ohledem na to hodné dítě! Hned máš před sebou obraz poměry všelidské rodiny, trhané touhou po vlastním prospěchu. Na základě závěru vyvozeného z podobenství chápe naše společná panenská Matka Církev v duchu výzvy, která je v tom obsažena, své poslání v tom, aby podle příkladu věčného Otce usilovala o obrácení Tvého srdce a o Tvého smíření s Otcem, což je spolu spojeno.

Tvůj Bratr

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY, OSVĚTIMSKÉHO MUČEDNÍKA

Během bohosloveckých studií se nedá příliš věnovat veřejnému dění, noviny se čtou málo, ale přesto se o to třeba bratr Jakub Zemek zajímá:

Inu, uvědomuji si příbuznost náboženství a politiky. Kristus nám totiž říká, že se máme snažit žít tak, aby lidé viděli světlo našeho života čili naše dobré skutky.

Tož tak! - Ulevuje si bratr Koudelka: A co teď, občánku?

Otázka je čistě rétorická a odpovědi se nedočká. Otec provinciál rakovitě rudne a hábit zapnutý u krku je mu najednou tak těsný, že si připadá, jako by ho někdo rdousil. Vyloudí zvláštní přiškracený zvuk, který zní jako kočka někde v dáli s rybí kostí v krku,

Jen Jakub se dává slyšet: Inu, svět už je takový, jaký je, a okolnosti číhají za každým rohem s pytlíkem písku, aby nás tím vzaly přes hlavu.

Patrik mlčí. Najednou si připadá jako stráž, která usnula na hlídce a najednou se dozvídá, že se kolem proplížil nepřítel. Křížek růžence se rozehřívá v jeho prstech, zatímco mysl plná otázek se vznáší k výšinám.

Co z těch všech hřiven, které do nás vkládá Hospodin, se dá použít, aby byly rozhojněny a ještě oslavily Dárce všech darů? Jak se jich dá nejlépe využít?

Že se ptáš, Patriku! S duchovními hřivnami je to přece obdobné jako s těmi hmotnými, třeba i s penězi. Těch, které nejsou použity k jejich rozhojnění a k oslavení jejich Původce, použije vládce světa proti člověku a k jeho zbídačení.

Vzpomínám si na Muntheova slova, který píše: *Vhod'te něco ze svých úspor do pokladničky Sester Chudých, třeba jen halěř, věřte, že jste si nikdy peníze bezpečněji neuložili. Vzpomeňte si na to, co jsem napsal v této knize — ztratíte, co jste si ponechali pro sebe, co jste rozdali, budete mít na věky. Mimo to nemáte právo si ponechávat peníze pro sebe, nepatří vám, zde na zemi nepatří peníze nikomu. Všechny peníze patří d'áblu, který sedí dnem i nocí u pytlů zlata za pultem a obchoduje lidskými dušemi. Nelpěte příliš na špinavém groši, který vám vložil do ruky, zbavte se ho co nejrychleji, jinak vám prokletý kov popálí prsty, vnikne vám do krve, oslepí vám oči, otráví vám myšlenky a zatvrdí srdce. Vhod'te ho do pokladničky Sester Chudých, nebo ho zahod'te do nejbližší stoky, to je pro peníze nejvhodnější místo! K čemu hromadit peníze, budou vám vzaty tak jak tak. Smrt má také klíček od vaší pokladny.*

Bohové prodávají všechno lacino, řekl starý básník. Měl dodat, že nejlepší zboží prodávají nej lacině ji. Vše, co skutečně potřebujeme, lze koupit za nepatrný peníz, jen zbytečné věci jsou za vysoké ceny. Vše co je skutečně krásné, se vůbec neprodává, je to dar nesmrtelných bohů. Je nám dovoleno hleděti na východ a západ slunce, na oblaka plující po obloze, na lesy a pole, na nádherné moře, aniž platíme jediný halěř. Ptáci nám zpívají zadarmo, zadarmo si trháme u cesty divoké květiny. Do hvězdami osvětlené síně Noci neplatíme vstupné. Chudý člověk spí lip než bohatý. Skromné jídlo chutná lip než neustále vybírané lahůdky. Spokojenosti a klidné mysli se daří lip v malém vesnickém domku, než v okázalém městském paláci. Pokud máte sebe, stačí vám několik přátel, několik knih, skutečně jen několik, a pes. Ale měli byste žít na venkově. První město vymyslel Dábel, proto chtěl Bůh zničit babylonskou věž.

Viděli jste někdy Dábla? Já jsem ho viděl. Stál na věži notredamské katedrály a lokty se opíral o zábradlí. Křídla měl složená, hlavu podepřenou dlaněmi. Tváře měl vpadlé a ze zsinálých rtů mu vyčníval jazyk. Zasmušile a vážně se díval na Paříž u svých nohou. Nehybně a strnule jako by byl z kamene tu stál skoro tisíc let a lačně se díval na své vyvolené město, jako by nebyl s to odtrhnout

očí od toho, co viděl. Byl to onen nebezpečný nepřítel, jehož pouhé jméno mě naplňovalo hrůzou, když jsem byl dítětem, byl to onen strašlivý bojovník v boji mezi pravdou a lží?

Překvapeně jsem na něho hleděl. Myslel jsem si, že vypadá daleko nevinněji, než jsem si představoval, viděl jsem už horší tváře. V jeho kamenných očích nebyl vítězoslavný záblesk, vypadal staře a sešle, unaveně ze svých snadných vítězství, unaveně ze svého Pekla.

Ubohý starý Belzebube! Konec konců to není snad jen tvoje chyba, že se ti na tomto světě nedaří. Konečně jsi to nebyl ty, který jsi stvořil tento svět, nebyl jsi to ty, který jsi vpustil mezi lidi starost a smrt. Narodil jsi se s křídly, ne s kopyty. Byl to Bůh, jenž tě změnil v ďábla a svrhl tě do pekla, abys byl strážcem zatracených. Kdybys byl měl svou práci rád, jistě bys tu nebyl stál tisíc let na notredamské věži v bouři a dešti.

Vím, že to není lehké pro někoho, kdo se narodil s křídly, býti ďáblem. Princi Temnot, proč neuhasíš oheň ve svém podzemním království a neusadíš se mezi námi ve velkém městě — věř mi, venkov pro tebe není — jako bohatý soukromník, který nemá celý den jiného na práci než jíst a pít a hrabat peníze? Anebo, musíš-li už zvětšovat kapitál a zkoušet štěstí v spekulaci, proč si nezařídíš druhé hráčské peklo v Monte Carlu, nebo bordel, nebo proč se nestaneš lichvářem chudiny, nebo majitelem kočovného zvěřince s bezbrannými divokými šelmami, hladovějícími za železnými mřížemi! Nebo potřebuješ-li změnu vzduchu, proč nejdeš do Německa a nezařídíš další továrnu na nejnovější otravné plyny! Kdo jiný než ty přivedl aeroplány nad Neapol a shodil zápalnou bombu na budovu Sester Chudých mezi tři sta jejich chráněnců, starců a stařen!

Dovolíš mi, abych za radu, kterou jsem ti udělal, ti dal otázku? Proč vystrkuješ jazyk? Nevím, jak na to pohlížíte v pekle, ale, při vši úctě k tobě, u nás to považujeme za známku nedůvěry a opovržení. Promiňte, pane, ale na koho to celý ten čas vyplazujete jazyk?

Ach jáje, jáje!! My se bojíme! Jsme ohroženi! Pomoc, Svatý Otče! – Vykřikují zděšeně němečtí biskupové shromáždění ve Fuldě.

Co se děje, moje milé děti? Vždyť se zatím nic tak strašného neděje.

Včera to snad bylo něco jiného, ale dneska nám už z toho běhá mráz po zádech.

Patrik to jasně sleduje mezi řádky Knihy o životě a smrti od Axela Munthea: Tehdy nebylo ještě posvěštění nemocnic ožehavou otázkou, tehdy se ještě neozývaly drsné výkřiky: „Pryč s kněžími!

Pryč s krucifixem! Vyhod'te sestry!" Bohužel jsem je viděl za krátko všechny odcházet a byla to škoda. Měly dozajisté své chyby. Dovedly nesporně daleko líp zacházet s růžencem než s pilníkem na nehty, bylo jim běžnější smáčet prsty ve svěcené vodě než v roztoku kyseliny karbolové, která tehdy byla ve všech nemocnicích všemocnou desinfekcí, ale která byla brzy nahrazena jinými. Avšak jejich myšlenky byly čisté, jejich srdce ryzí, celý život obětovaly své práci a nežádaly za to nic, než aby se směly modlit za své svěřence. Ani jejich nejhorší nepřátelé se nikdy neodvážili podceňovat jejich obětavou oddanost a neskonalou trpělivost. Říkalo se o nich, že pracují se smutnou, mrzutou tváří, že myslí daleko víc na spásu duše než těla, že mají na rtech daleko víc resignace než naděje. Ale byl to naprostý omyl. Naopak, tyto sestry, mladé i staré, byly vždycky spokojené a šťastné, skoro veselé a plné dětinských žertů a smíchu. Bylo přímo zázračné pozorovat, kterak dovedly přenášet své štěstí na druhé. Byly také shovívavé. Neznaly rozdílu mezi věřícími a nevěřícími. Naopak, nevěřící ošetřovaly, možno-li, ještě oddaněji, neboť jich litovaly a nedávaly najevo svou nelibost, ani když se rouhali nebo kleli.

Protestujeme proti porušování konkordátu z třiatřicátého roku! – Ozývají se němečtí biskupové a s nimi také apoštolský nuncius. - Rok od roku sílí pronásledování církve v Německu. Odpovídá to přesnému plánu, který s rozhodností provádí nacistická strana. Jejím cílem je zničení církve a křesťanství, které nacisté považují za „židovskou nauku“, jež není hodna toho, aby ji vyznával árijský národ. (Pokr. z knihy T.J.Bahounek OP, KRÁLOVSKÁ JÍZDA- Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,
Tel.:737857272, TISK:OLPRINT, Brno, www.cormierop.cz, info@cormierop.cz
